

Creșterea seminței

Creșterea seminței

Marcu 4.26-29

Aici învățătura este că sămînța este cu totul potrivită ca să aducă roade. Sămînța e pusă în pămînt de către om, dar el n-o poate face să crească, nici nu înțelege cum crește ea. El se culcă noaptea, se scoală dimineața și poate vedea că sămînța a prins rădăcini și crește, dar „nu știe cum”, căci „pămîntul rodește singur”. Chiar în natură, Dumnezeu a rînduit ca sămînța să rodească. Întîi un fir verde, apoi spic, după aceea grîu deplin în spic”. Cînd va veni vremea, secera va aduna roadele pămîntului.

Așa este și împărăția lui Dumnezeu. „Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este și cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3.8). Așa e începutul: sămînța prinde rădăcini; însă Dumnezeu este Stăpînul secerișului. Unul ca Pavel poate să semene și unul ca Apolo poate să ude, dar Dumnezeu trebuie să dea creșterea. Și astfel, după cum totul trebuie să înceapă cu Dumnezeu, totul crește cu Dumnezeu și totul va fi strîns în grînarul Său, pînă la urmă. De altă parte, Domnul nostru a spus: „Orice răsăd pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină” (Matei 15.13). În același timp, despre creștini citim: „Voi sînteți lucrarea lui Dumnezeu”. El seamănă sămînța bună, El o udă, veghează asupra ei și îi dă creștere, ca să creștem în El în toate privințele. Și un seceriș slăvit se apropie cînd vom fi strînși în grînarul Său ceresc.